

ZONNESTEK!

(Heatstroke)

Een komedie in twee bedrijven

door

ERIC CHAPPELL

Vlaamse vertaling: Mark Riské

TONEELFONDS J. JANSSENS B.V. – 2000 Antwerpen

Tel: 03 366 44 00

E-mail: bestellen@toneelfonds.be

Website: www.toneelfonds.be

VOORWAARDEN

Alle amateurverenigingen die het stuk: **ZONNESTEEK!** gaan opvoeren, dienen in alle programmaboekjes, posters, advertenties, Facebook en eventuele andere publicaties de volledige titel(s) en naam van de oorspronkelijke auteur: **ERIC CHAPPELL ; vert. Mark Riské** te vermelden.

De naam van de auteur moet verschijnen op een aparte regel, waar geen andere naam wordt genoemd.

Direct daarop volgend de titel van het stuk.

De naam van de auteur mag niet minder groot zijn dan 50% van de lettergrootte van de titel.

U dient tevens te vermelden dat u deze opvoering mag geven met speciale toestemming van Toneelfonds J. Janssens bv.

Copyright: © 2024 Toneelfonds J. Janssens bv

Internet: www.toneelfonds.be

E-mail: bestellen@toneelfonds.be

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, verfilming, video opname, internet vertoning (YouTube e.d.) of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van TONEELFONDS JANSSENS te Antwerpen.

Het is niet toegestaan de tekst te wijzigen en/of te bewerken zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van TONEELFONDS JANSSENS te Antwerpen.

Vergunning tot opvoering van dit toneelwerk moet worden aangevraagd bij **TONEELFONDS JANSSENS te Antwerpen**

Telefoon 03 366 44 00

Website: www.toneelfonds.be

Email: rechten@toneelfonds.be

IBAN: BE37 3631 4081 3728 BIC: BBRUBEBB

Geen enkele andere instantie dan TONEELFONDS JANSSENS heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.

Auteursrechten betekenen het honorarium (loon!) voor de auteur van wiens werk door u gebruik wordt gemaakt!

Auteursrechten moeten betaald worden voor elke voorstelling, dus ook voor try-outs, voorstellingen in/voor zorginstellingen, scholen e.d.

Aanvraag vergunning tot opvoering:

Aankoop van minimaal 6 tekstboekjes bij de uitgever.

Gebruik bij voorkeur de aanvraag module op www.toneelfonds.be.

Zie ook de brief, welke u bij aankoop van de scripts heeft ontvangen (tevens bewijs van aankoop tekstboekjes bij uitgever), of informeer ons via de mail/per post. Bij vragen kunt u bij ons informeren. Uw aanvraag dient tenminste **vier weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van Toneelfonds Janssens. Eventueel extra voorstellingen dienen uiterlijk 1 dag voor de dag van de opvoering te worden aangegeven.

U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Aanvraag vergunning tot HER-opvoering(en):

1. Gebruik bij voorkeur de aanvraag module op www.toneelfonds.be of via de mail/per post met uw gegevens naar Toneelfonds Janssens. Uw aanvraag dient tenminste **vier weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van Toneelfonds Janssens

2. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Opvoeringen zonder vergunning zijn niet toegestaan en strafbaar op grond van de Auteurswet 1912. Zij worden gerechtelijk vervolgd, terwijl de geldende rechten met 100% boete worden verhoogd. Het tarief wordt met boete verhoogd voor opvoeringen waarvoor geen toestemming werd aangevraagd binnen vier weken voorafgaand aan de voorstelling. Algemene voorwaarden zie www.toneelfonds.be.

Het is verboden gebruik te maken van gekregen, geleende, gehuurde of van anderen dan de uitgever gekochte tekstboekjes.

Rechten NEDERLAND: I.B.V.A. HOLLAND BV, afd. Auteursrechten, Postbus 363, 1800 AJ Alkmaar Telefoon (072) 5112135 – info@ibva.nl. Geen enkele andere instantie heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.

PERSONAGES

(2 dames – 4 heren – Fig.)

BART THEUNIS:

FRIE THEUNIS, zijn vrouw:

IVAN PEETERS, een acteur:

TESSA VERHULST, zijn vriendin:

INSPECTEUR REINTJES:

MOKER MOENS, een gangster:

2 GUARDIA CIVIL:

DECOR

Een vakantievilla in het zuidoosten van Spanje. Het is achter in de middag, hartje zomer. Op de voorgrond is een zeer ruime zitkamer met betegelde vloer en rieten en manou meubilair. Rechts staat een televisiemeubel in dezelfde stijl. Achter de zitkamer bevindt zich een terras dat wordt omzoomd door lage stenen muren met ijzeren hekwerk en bloeiende bougainville. Vanuit het midden terras leiden trappen links en rechts naar het, niet zichtbare, zwembad. Decoratieve lampen sieren de stenen pilaren aan weerszijden van de trappen. Op het terras staan een tafel en een paar stoelen, en ook de gangbare vakantiebenodigdheden voor strand en tuin, zoals ballen, snorkels, zwemvliezen en dergelijke. In de verte strekt zich het heuvelachtige landschap uit van de Sierra Blanca. Het meubilair in de kamer staat echter gericht op het televisietoestel. Links op het podium bevindt zich een deur die toegang geeft naar de hal, keuken en de slaapkamers.

EERSTE BEDRIJF

(De patiodeuren open en tassen en koffers staan kris kras door de kamer. Bart, een geteisterde figuur, gekleed in een verformfaaid pak, komt één van de trappen naar het zwembad oplopen. Hij ziet er “verreisd” uit.)

BART: Frie.

(Hij opent valies met gekochte goederen. Opent fles. Frie Theunis komt binnenlopen. Zij heeft een korte broek en een topje aangetrokken. Ze draagt haar blonde kapsel in een kort vakantiepermanentje. Frie is meer bedachtzaam, en duidelijk de organisator van de twee)

FRIE: Ik dacht dat ge u zou omkleden? Is het niet prachtig? Ik wist het wel toen ik die foto's zag. Dit is toch de Hof van Eden, Bart.

BART: *(somber)* Vindt ge?

FRIE: Wat is er?

BART: Als dit de Hof van Eden is... dan heb ik net de slang gezien.

FRIE: Hoe bedoelt ge?

BART: Een slang, beneden bij het zwembad.

FRIE: Een slang? Hoe groot?

BART: Zo groot als een tuinslang, ongeveer.

FRIE: Weet ge het zeker?

BART: Ja zeg, ik heb hem niet nagemeten.

FRIE: *(nadenkend)* Was het geen tuinslang?

BART: Die lag daar niet alleen maar, Frie. Die stond rechtop en danste de rumba. Hij was ofwel aan het dansen met een andere slang, ofwel was zichzelf in idiote knopen aan het leggen.

FRIE: Dan was het dus een paardans.

BART: Gaat ge me nu vertellen dat ze zich nog gaan voortplanten ook!

FRIE: *(tuurt over de balustrade)* We zullen ze wel niet meer zien. Vorige week stond de villa leeg. Ze moeten er zijn ingetrokken toen het rustig was. Dus ze vertrekken ze rap genoeg.

BART: Dat zal niet. Ze blijven hier de hele zomer. Met paar vrienden wat droge martini's en ze waren juist met pas begonnen met het paardansen toen wij kwamen. Hoe die naar mij keek, Frie.

FRIE: Die was banger voor u, dan gij voor hem, of is het haar.

BART: Dan stond die dus stijf van de angst.

FRIE: Waar ging die naar naartoe?

BART: In de bougainville, daar onder aan de trap.

FRIE: Ziet ge wel? Die was nog banger dan gij. Gij zijt toch niet in de bougainville gekropen, of wel soms? Kalm nu maar en help mij met uitpakken.

(Bart pakt de flessen uit de reistas)

Hé, hallo, niet de flessen, Bart. Ik weet dat ge me daar mee wilt helpen. Ik bedoelde de koffers.

BART: *(somber)* Onderaan de linker trap, dat zal ik maar onthouden.

FRIE: We blijven daar gewoon uit de buurt. Ontspant gij u nu maar.

BART: Ik begrijp gewoon niet waarom wij hiernaartoe moesten midden in het slangenseizoen.

FRIE: We hadden geen keuze. Iemand had afgezegd en het kost ons zo niks. Eerste slaapkamer rechts.

(Bart gaat weg. Komt vrijwel onmiddellijk weer terug)

BART: Daar heb ik over nagedacht. Er zal wel ergens een addertje onder het gras zitten.

FRIE: *(op haar hoede)* Waarom?

BART: Gij werkt al tien jaar voor Pierre, maar hij heeft de villa nog nooit aangeboden.

FRIE: Och, die is meestal voor de klanten, maar nu had een klant afgezegd.

BART: Maar waarom gij? Waarom mocht gij?

FRIE: Nu, hij weet dat wij een rot jaar achter de rug hebben...

BART: Een rot jaar? *(achterdochtig)* Wat hebt ge hem allemaal verteld?

FRIE: Ik heb hem niets verteld... maar hij heeft op de een of andere manier gehoord... van jouw degradatie.

BART: Degradatie! Het was geen degradatie. Het was een zijwaartse beweging.

FRIE: Maar wel voor minder geld.

BART: *(pauze)* Als het erop aankomt, ja. Maar er zijn de extraatjes en ik hou recht op mijn pensioen op hetzelfde niveau.

FRIE: Wel met minder loon.

BART: Ik wou dat ge hem er niets over had verteld. Nu denkt hij natuurlijk dat ik een mislukkeling ben.

FRIE: Maar nee. Hij weet ook dat ge onder enorme druk hebt gestaan. Ge hebt allebei uw ouders verloren binnen een jaar. En dan de hond...? Ik bedoel, wat moeten we doen als zijn achterpoten het ook nog begeven?

BART: Geen idee. Ik denk dat we hem dan moeten rondrijden in een karretje. Jezus! Ik heb tegenwoordig alleen maar ouden van dagen rond me...

FRIE: Ik hoop dat ge mij daar niet bijrekent.

BART: Nee. Maar het heeft me wel doen beseffen hoe kort het leven is.

FRIE: Zeg, uw ouders waren allebei in de negentig.

BART: Maar dat maakt het nog niet gemakkelijker. Eerst waren ze er altijd en ineens ben ik een wees. Dat heeft me aan het denken gezet. Ik moet mijn leven herzien. Ik moet mezelf zien terug te vinden.

FRIE: Ja, en daarom zijn we hier. Maar het probleem is dat gij u niet kunt ontspannen... *(ze begint haar sacocche te inspecteren)*

BART: Als gij wilt dat ik mij ontspan, dan moet ge nu ophouden met in uw sacocche te

kijken. Ik blijf maar denken dat we iets kwijt zijn.

FRIE: *(pauze)* Oh...

BART: *(meteen in paniek)* Wat is er!? De passen?

FRIE: Nee... het is oké. Ik heb ze al. Gij houdt niet van vakantie, Bartje, da's alles. Gij staat nog liever de schutting te carboniseren...

BART: Ik heb niks tegen vakantie, Frie. Ik ben zot van vakantie. Ik kan alleen die vakantiegangers niet uitstaan. Pak nu die opgeblazen zak op het vliegveld. Met zijn linnen vestje met opgerolde mouwen en Gucci sneakers, een strooien hoed, zilveren ketting en zonnebril met spiegelglazen. En dat staat in de stromende regen op Zaventem!

FRIE: Ik heb hem niet gezien.

BART: Nee, gij had het te druk met uw sacoché nakijken. *(somber)* Ik zag hem wel. Hij was de enige die zijn stoel achteroverklapte op het vliegtuig. Die sukkel achter hem kreeg zijn blad met eten over hem.

FRIE: *(glimlacht)* Gij waart hem in het oog aan het houden... waar of niet?

BART: Hij was als eerste uit het vliegtuig. Zodra hij op de op vaste grond stond had hij al een bagagewagen. Hoe krijgt die dat voor elkaar?

FRIE: Misschien was het wel een opvouwbare.

BART: Hij was ook als eerste door de pascontrole. Ik zag hem pas weer bij de bagageband. Toen hadden wij een, ahum, 'ontmoeting' met meneer.

FRIE: Ik weet niks van een ontmoeting...

BART: Nee, gij moest toen naar de señora's. Hij probeerde godverdomme mijn valies te pakken! De blauwe valies. Ik zeg dus: "Hé, kieke. Die valies is toevallig van mij." Toen droop hij af, met hangende poten. *(demonstreren)*

FRIE: *(lacht)* Dat zal u goed gedaan hebben.

BART: Nee. We waren toch eerder dan hij door de douane en we hadden onze huurauto ook eerder dan hij. Wat nog eens bewijst dat de koers niet altijd door de snelste wordt gewonnen. *(glimlacht)* Ik zag hem nog buiten staan toen wij wegreden. Ik zwaaien natuurlijk. Die trok een kop! Precies een overrijpe tomaat.

FRIE: Dat zal uw humeur wel opgekrikt hebben.

BART: Ik heb er honger van gekregen. Hebben we iets om te eten?

FRIE: Het personeel heeft een startpakket in de keuken gelegd...

(Bart gaat naar de keuken)

BART: *(vanuit de keuken)* Er is anders niet veel...

FRIE: Nee, we moeten naar de supermercado voor de rest.

(Bart komt terug en loopt kaas te eten)

BART: De super hoe?

FRIE: Mercado. Supermarkt.

BART: *(fronst)* Zijt gij nu Spaans aan 't babbelen?

FRIE: Waarom niet?

BART: Omdat ik u dan niet versta.

FRIE: Bartje, we moeten toch een paar zinnen kennen. We zijn geen toeristen hé, we zijn hier niet in Benidorm. We zijn hier op het Spaanse platteland. Ik had u toch gevraagd om "Spaans-op-Reis" te lezen.

BART: Ik kan mijzelf best verstaanbaar maken. Ik heb heel welsprekende handgebaren.

FRIE: *(droog)* Ja, en ik heb er al een paar gezien onderweg vanaf het vliegveld. Maar daar gaat het ook niet om. Het gaat erom of jij hén verstaat... *(ze pakt het boekje)* Stel u voor, ge zwemt in zee en iemand roept: *(dramatisch)* "Cuidade. Vienne una ola grande!" Wat doet gij dan?

BART: Weet ik veel.

FRIE: Juist. En tegen de tijd dat ge het wel weet, is het te laat.

BART: Waarom?

FRIE: Omdat het betekent: "Pas op, er komt een grote golf!" en dan wordt gij dus de zee in gesleurd. Hier, lees dit. *(ze gooit het boekje naar hem en brengt weer een koffer naar de slaapkamer.)*

BART: *(gaat zitten en leest)* God zeg. Moet ge luisteren, Frie. "Nuttige zinnnetjes".

(Frie komt terug)

"Ayuda - Help!/ Het brandt! / Ladron - Dief. / Detenerlo! - Houd hem tegen!/ Dejame - Laat mij met rust. / Basta! - Genoeg! / Dejale aqui – Ga hier weg." Wat voor vakantie gaan we hier eigenlijk krijgen?

FRIE: Leer nu bijvoorbeeld om naar de wc te vragen, want de meeste mensen hier spreken alleen Spaans.

BART: De vrouw in de onderste villa komt uit Vlaanderen.

FRIE: *(verbaasd)* Hoe weet ge dat?

BART: Ze sprak tegen me.

FRIE: *(bezorgd)* Ik had verstaan dat ze Spaans waren. Dan moeten dat nieuwe zijn.

BART: *(grinnikt)* Ze lag te zonnebaden... bloot!

FRIE: Zodat iedereen het kon zien?

BART: Nee, ik moest daarvoor op een laag muurtje gaan staan...

FRIE: *(koeltjes)* Was dat voor of na dat ge die slang zag?

BART: Ervoor. Waarom?

FRIE: Ge hadt het juist over die slang, maar ge zei niet dat Eva er ook was.

BART: Zij is tenminste Vlaams. Ik hoop dat we haar nog meer zien.

FRIE: Wat wilt gij dan nog meer zien...

BART: Ik bedoel dat ze ons hier wegwijs kan maken.

FRIE: Als zij u wegwijs wilt maken, Bartje, vertrek dan maar.

BART: Het klinkt onnozel maar zij dacht dat ze mij kende. Ze noemde me Ivan.

FRIE: *(schrikt)* Ivan?

BART: Ja.

FRIE: *(ongerust)* Wat hebt ge gezegd?

BART: (*verbaasd*) Niets.

FRIE: Goed.

BART: (*achterdochtig*) Wat goed?

FRIE: Niets.

BART: Ge verbergt iets.

FRIE: Nee. (*ze begint weer in haar sacoche te snuffelen*)

BART: Waarom zit ge dan weer in uw sacoche te snuffelen? Dat doet gij altijd als ge iets moet verstoppen. Wat bedoelt ge met: goed?

FRIE: (*aarzelt*) Dat...

BART: Ja?

FRIE: (*langzaam*) Omdat... het niet echt de bedoeling is dat wij hier zijn... (*stilte*)

BART: Niet echt de bedoeling is... watte?

FRIE: Dat wij hier zijn.

BART: Wilt ge dat nog eens herhalen, Frie. Ik begrijp het niet. Misschien moet ge het in het Spaans zeggen.

FRIE: Gij verstaat heel goed wat ik zei.

BART: Nee. Niet de bedoeling dat wij hier zijn? Waar moet ik dan wel zijn?

FRIE: De schutting aan het carboniseren.

BART: Bedoelt ge soms dat Pierre niet wéét dat wij hier zijn?

FRIE: Nee... niet echt. Hij weet wel dat er iemand hier moet zijn, maar niet wij.

BART: Frie, wie wordt hier dan geacht wél te zijn?

FRIE: Ivan Peeters.

BART: Ivan...!

FRIE: Peeters. Maar hij heeft afgezegd. Zijn vrouw belde om te zeggen dat het niet door kon gaan. Pierre was in Los Angeles en ik kon hem niet bereiken... en er is een set reservesleutels op kantoor... dus...

BART: Ja?

FRIE: Dacht ik: gij hebt een paar dagen vrij om de schutting te carboniseren. Toen dacht ik... waarom ook niet.

BART: Waarom ook niet! Waarom ook niet! Zal ik u eens vertellen waarom niet! Wij zijn in overtreding, Frie! Dus daarom noemde ze mij Ivan... Ze verwachtte Ivan Peeters.

FRIE: Ik denk het, ja.

BART: Lijk ik op Ivan Peeters?

FRIE: Nee. Hij is groter dan gij.

BART: Daar leek ze niets van te merken.

FRIE: Nee, maar gij stond ook op een muurtje.

BART: Maar ik kan toch niet de hele week op een muurtje gaan staan?

FRIE: Gij moet gewoon niet te intiem met haar worden...

BART: Frie, ze loopt daar bloot rond. Dan kan ge toch niet veel anders dan intiem worden. En dan is er nog het personeel: de meid, de tuinier en de poolboy... Verwachten die allemaal Ivan Peeters?

FRIE: Dat weet ik niet, maar ge kunt maar het beste niet te veel contact met ze zoeken.

BART: Nee?

FRIE: Nee.

BART: *(overweegt)* Goed, ja, ik denk dat ik 's nachts naar buiten kan. En, als er iemand belt, dan kan ik altijd in het zwembad glijden en onder water door een rietje ademen.

FRIE: Dat hoeft toch niet. Niemand weet hoe Ivan Peeters eruitziet.

BART: Maar hij is toch een acteur, dacht ik?

FRIE: Bart, mag ik jou eens vragen: weet gij hoe Ivan Peeters eruitziet?

BART: Nee, maar ik kijk ook nooit naar de tv.

FRIE: Hij is al in geen jaren op tv geweest. De laatste keer speelde hij Matongé in "Bex en Blanche", die zichzelf doodschoot in de bosjes. Daarna heeft hij niet veel meer gedaan. Eigenlijk is hij daarna ontspoord.

BART: Hoe?

FRIE: O, een hoop trammelant met vrouwen. Hij is drie keer getrouwd geweest.

BART: Drie keer! *(bitter)* Mijn God! Alsof één keer nog niet genoeg is!

FRIE: *(met verwijt)* Wablieft, Bart?

BART: Sorry, maar het is ook voor mij een schok.

FRIE: Ja, maar het is nog voor één ding goed: gij maakt u niet meer druk om die slang.

BART: Frie. Als Pierre hier achter komt dan zijt gij uw job kwijt.

FRIE: Ja, dat kan.

BART: Dat kan?! We hebben minder dan 500 euro op de bank, ons hele bestaan hangt af van twee lonen en gij zegt "ja, dat kan"? *(zijn stem slaat ervan over)*

FRIE: *(rustig)* Bartje. Ga eens efkes zitten. Mag ik iets tegen jou zeggen? *(ze zorgt dat hij gaat zitten)* Gij bent nu al wéken gespannen en lichtgeraakt en het wordt altijd maar erger. Daarom heb ik u naar hier meegenomen. Ik weet niet wat er allemaal in u omgaat, omdat ge dat nooit vertelt, maar als we terug zijn dan laten we uw bloeddruk meten. Tot dan zou ik zeggen: probeer u een beetje te ontspannen...

BART: Een beetje ontspannen! Eerst die slang en nu dit. Wat komt er verder nog? Dit soort dingen komt altijd met drie.

FRIE: Bart, laten we nu eens één keertje gevaarlijk leven.

BART: Ja maar Frie, hoe kan ik nu gevaarlijk leven en me ontspannen? Kijkt ge nu weer in uw sacoché?

FRIE: Ik zoek de sleutel van die blauwe koffer.

BART: Die heb ik. Waarom? *(hij geeft haar het sleuteltje)*

FRIE: Ge zei toch dat ge een verrassing had. Die wil ik zien.

BART: *(niet op zijn gemak)* Ik hoop maar dat ge niet denkt dat ik weer lichtzinnig ben geweest...

FRIE: Natuurlijk niet.

BART: Het was nogal impulsief...

FRIE: Ik word nog nieuwsgieriger... *(ze worstelt met het slot)* Eigenaardig, die gaat niet open...

BART: Laat mij eens doen.

FRIE: Nee, ik krijg hem wel open...

BART: Frie, zo forceert ge dat slot... Zo doet ge die valies...

(De valies gaat met een klik open. Ze kijkt erin en staart dan verbouwereerd naar Bart)

Wat is er?

FRIE: Ik denk dat ik het derde van die drie dingen hier heb. Oh, Bart... lomperik...!

BART: Hè?

FRIE: Dit is een fortuin, in briefjes van honderd.

BART: *(loopt naar haar toe)* Waarover hebt gij het?

FRIE: Hebt ge ons huis verkocht? Ge hebt altijd gezegd dat ge dat ging doen, en nu hebt ge het gedaan...

BART: *(staart ongeloofig in de valies)* Godmiljaarde!

FRIE: We hebben geen dak meer boven ons hoofd, is het niet?

BART: Doe niet zo onnozel, Frie. Ik héb het huis niet verkocht. Dat kan ik niet alleen, het is van ons samen. Ik kan het niet verkopen zonder uw toestemming.

FRIE: Hoe weet ge dat? Hebt ge het geprobeerd?

BART: Nee. Daarbij zou het nooit zoveel opbrengen. Dit is een fortuin, in briefjes van honderd.

FRIE: Ja, dat zei ik juist.

BART: Frie, ik weet hier niets van.

FRIE: Maar waarom doet ge dan zo geniepig? Wat hadt ge dan in die valies zitten?

BART: Oh, ik... euh... had meer uitgegeven dan ik wilde. Een paar zijden overhemden, een wollen trui, en een eau de toilette: Givenchy for men...

FRIE: Givenchy for men?

BART: Ja. 'Inderdit', eau de toilette.

FRIE: Ik dacht dat ge hier waart om 'uzelf terug te vinden'.

BART: Dat is ook zo.

FRIE: Wel, gij zult niet veel moeite hebben uzelf terug te vinden... met Givenchy for men.

BART: Ik wist wel dat ge het er niet mee eens zou zijn en daarom...

FRIE: Wacht eens eventjes! Dit is uw valies niet. Kijk maar, er zit hier een rood draadje aan het handvat. Daar heeft natuurlijk een labeltje aan gezeten...

BART: Ge hebt gelijk. Maar van wie is die dan?

FRIE: Ik denk dat ik het al weet. Weet ge nog uw opgeblazen zak op het vliegveld? Wie

dacht er dat dit zijn valies was? "Hé, kiekeken. Die valies is toevallig van mij"? Dat was dus niet zo. Die was van hem! Geen wonder dat hij een nijdig gezicht trok.

BART: Wat moeten we nu doen?

FRIE: Heel eenvoudig? We rijden naar Javéa en geven dit af bij de politie.

BART: (*houdt haar tegen*) Wacht efkes, Frie. Laat ons nog eens nadenken.

FRIE: Waarover nadenken?

BART: Dit is een fortuin, in briefjes van honderd.

FRIE: Ja, kunt ge nog iets anders zeggen?

BART: Dat moet een paar miljoen zijn.

FRIE: Een paar miljoen!

BART: Dat kan een probleem geven.

FRIE: Wat voor probleem?

BART: (*langzaam*) Dit zijn euro's uit België en we zitten in Spanje...

FRIE: Maar als we het bij de politie afgeven is dat hun probleem?

BART: Geloof dat maar niet. We zitten de rest van de vakantie bij de politie, ondervraging na ondervraging. Zoveel euro's, dat is deviezensmokkel. En we mogen hier eigenlijk niet zijn. Ik moest nu thuis de schutting aan het carboniseren zijn. Er komt publiciteit: "Achterlijke vakantiegangers smokkelen fortuin naar Spanje."

FRIE: Begint ge nu weer! Oké, dan moeten we dus terug naar het vliegveld en jouw opgeblazen zak zien te vinden, ja?

BART: Helemaal terug naar Alicante? ... En iets anders, hoe kwam hij aan dat geld? Hebt ge daar al over nagedacht?

FRIE: Ik heb geen flauw idee.

BART: Zeker niet eerlijk.

FRIE: Ge bedoelt, zoals wij?

BART: Nee, niet zoals wij. Als hij een crimineel is, Frie, dan hangt hij nu niet rond op dat vliegveld om opgepakt te worden.

FRIE: Dan moeten wij het dus aan de vliegveldautoriteiten...

BART: Nee, want dan moeten we nog altijd een heleboel vervelende vragen beantwoorden. En het eind van het liedje is dat wij met lege handen staan.

FRIE: Met lege handen?

BART: Hij heeft mijn aankopen, Frie.

FRIE: Verdomme, ge hebt gelijk! Waarschijnlijk heeft hij jouw valies en spoort hij u zo op. Hij is zeker al onderweg naar hier!

BART: Kalm nu, Frieke. (*langzaam*) Er zit niets in die valies dat hem op mijn spoor kan zetten...

FRIE: (*ze kijkt hem onderzoekend aan*) Gij wilt het houden, hé? (*stilte*) Waar of niet?

BART: Nee. Ik ga gewoon afwachten tot iemand het opeist.

FRIE: Hoe kan iemand het nu opeisen? Hij weet toch niet wie het heeft.

BART: Ik zal niet ontkennen dat ik het heb, maar ik ga het ook niet van de daken schreeuwen. Maar als hij komt met goede argumenten...

FRIE: Hoe kan dat nu? Hij weet toch niet waar wij zijn.

BART: Hij moet het natuurlijk aangeven als vermist.

FRIE: Dat kan hij niet. Hij kan moeilijk zeggen: het geld dat ik heb gestolen is gestolen.

BART: Het is misschien wel niet gestolen. Het kan om belastingontduiking gaan. In dat geval heb ik geen medelijden.

FRIE: Nee?

BART: Nee. Als ge bedenkt hoeveel belasting ik heb betaald in al die jaren, geld dat ik eigenlijk niet kon missen... dan is het net goed voor die kerel.

FRIE: Daar ben ik het mee eens, maar dat betekent dan toch dat het van de regering is.

BART: Ja, nee. Niet van onze regering, Frie. Ik heb niet op hén gestemd.

FRIE: Wat wou ge doen: wachten tot onze partij wél aan de macht is?

BART: Och, ze zullen het heus niet missen. Het mag voor u wel een hele berg geld lijken...

FRIE: Voor u niet soms?

BART: Ja, wel. Maar niet voor de regering. Voor hun is dit een petieterig klein druppeltje in een oceaan. Een onbetekenend, belachelijk klein bedragje.

FRIE: Maar het is wel nog steeds stelen.

BART: (*scherp*) Stelen. Ik ben even eerlijk als de anderen.

Als u het hele stuk wilt lezen dan kunt u via www.toneelfonds.be de tekst bestellen en toevoegen aan uw zichtzending.

Voor advies of vragen helpen wij u graag.

bestellen@toneelfonds.be

03 3664400

**TONEEL
FONDS** **ANSSENS**
Voor de juiste keuze